LIBRIS | We know books
L. FRANK BAUM

Vrăjitorul din Oz

Traducere din engleză
de Iosefina și Camil Baltazar

Ilustrații de Anca Smărăndache

arthur

LIBRIS | We know books

Cuprins

Introducere 7

1. Ciclonul 9
2. Sfatul cu altinezii 16
3. Dorothy salvează o sperietoare 27
4. Drumul prin pădure 38
5. Eliberarea tăietorului de lemne 45
6. Leul cel Laș 56
7. Călătoria spre Marele Oz 65
8. Câmpul de maci ucigători 75
9. Regina șoarecilor-de-câmp 85
10. Paznicul porților 93
11. Oz și minunatul Oraș al Smaraldelor 103
12. În căutarea vrăjitoarei celei rele 122
13. Eliberarea 140
14. Maimuțele înaripate 146

LIBRIS | We know books

15. Acum descoperim cine este
Oz cel Cumplit 156

16. Meșteșugul vrăjitoresc
al marelui înșelător 170

17. Cum a fost lansat balonul 176

18. Spre Miazăzi 183

19. Atacați de Copacii Luptători 189

20. Țara gingașă de porțelan 195

21. Leul devine regele animalelor 204

22. Țara Quadlingilor 209

23. Glinda îndeplinește
dorința lui Dorothy 216

24. Din nou acasă 222

LIBRIS | We know books

1 | Ciclonul

Dorothy trăia în mijlocul câmpiilor întinse din Kansas cu unchiul ei Henry, care era fermier, și cu mătușa Em, care era nevasta fermierului. Casa în care locuiau era mică, pentru că materialul trebuincios pentru ridicarea ei fusese adus cu căruța de la mare depărtare. Casa avea patru pereți, o podea și un tavan care închipuiau o odaie. Această odaie conținea și o mașină de gătit ruginită, un dulap pentru vase, o masă, trei sau patru scaune și paturile. Unchiul Henry și mătușa Em aveau patul lor mare într-un colț, și în alt colț se afla patul cel mic al lui Dorothy. Casa n-avea pod, nici pivniță, doar o gaură mică, săpată în pământ și numită „pivnița pentru ciclon", unde familia putea să se adăpostească în cazul când se ridica unul dintre acele mari vârtejuri de vânt care erau destul de puternice pentru a sfărâma orice așezare omenească din calea lor. În mijlocul podelei se afla un chepeng pe care, dacă îl ridicai, vedeai o scară ce ducea într-o gaură mică și întunecoasă.

LIBRIS | We know books

Când Dorothy stătea în pragul casei și își rotea privirea în jurul ei, cât vedea cu ochii era numai o câmpie vastă și cenușie. Niciun pom și nicio casă nu întrerupeau întinderea șesului care, pretutindeni, se apropia parcă de cer. Soarele pârjolise pământul arat, prefăcându-l într-o masă cenușie în care se vedeau mici crăpături. Nici măcar iarba nu era verde, pentru că soarele uscase creștetul firelor ei lungi până când căpătaseră aceeași culoare cenușie ce se vedea pretutindeni în jur. Casa fusese și ea zugrăvită odată, dar soarele coșcovise tencuiala, iar ploile o spălaseră, și acum casa se înfățișa la fel de posomorâtă și de cenușie ca orice lucru de aici.

Când mătușa Em venise să locuiască în locurile acestea, fusese o femeie tânără și drăguță. Soarele și vântul o schimbaseră însă și pe ea. Îi furaseră sclipirea ochilor, lăsându-le o culoare posacă și cenușie; îi furaseră și roșeața obrajilor și a buzelor, care acum erau și ele cenușii. Era slabă și prăpădită și nu zâmbea nicicând. Când Dorothy, care era orfană, sosise aici, mătușa Em tresărise așa de tare la râsul ei, încât fusese cât pe ce să țipe. Își apăsa pieptul cu mâna ori de câte ori vocea veselă a fetiței îi ajungea la ureche. Și acum încă privea cu mare mirare la acest copil, care mai putea găsi un lucru ca să-l îmbie să râdă.

Unchiul Henry nu râdea niciodată. Lucra sârguincios de dimineață până în noapte și nu știa ce înseamnă bucuria. Și el era cenușiu. De la barba lungă

LIBRIS | We know books

până la cizmele butucănoase, avea și el o înfățișare aspră și gravă și vorbea, de obicei, foarte puțin.

Numai Toto o făcea pe Dorothy să râdă, ajutând-o astfel să nu devină și ea la fel de cenușie ca tot ce o înconjura. Toto nu era cenușiu; era un câine mic și negru, cu părul lung și mătăsos și cu ochii mici și negri, care străluceau veseli de o parte și de alta a nasului micuț și caraghios. Toto se juca toată ziulica și Dorothy se juca și ea cu cățelușul și îl iubea nespus de mult.

Astăzi, însă, nu se jucau. Unchiul Henry ședea în pragul casei și privea cu îngrijorare către cer, care era, de astă dată, mai cenușiu ca de obicei. Dorothy stătea în ușă, cu Toto în brațe, și privea și ea spre cer. Mătușa Em spăla vasele.

Dinspre miazănoapte auziră jelania înceată și grea a vântului, și unchiul Henry cu Dorothy văzură cum firele lungi de iarbă unduiau frământate, presimțind apropierea furtunii. Deodată se auzi, dinspre miazăzi, un șuier ascuțit în aer și, când își întoarseră

LIBRIS We know books

privirea într-acolo, văzură iarba mișcându-se, frământată și în partea aceea.

Unchiul Henry se ridică și strigă către nevastă-sa:

— Vine ciclonul, Em! Mă duc să văd de vite.

Apoi fugi spre șopronul unde se adăposteau vacile și caii.

Mătușa Em încetă lucrul și veni la ușă. O singură privire afară îi fu de ajuns ca să întrevadă primejdia care îi păștea.

— Repede, Dorothy! strigă mătușa. Fugi în pivniță!

Toto o zbughi din brațele lui Dorothy și zdup! – se băgă sub pat, iar fata se căznea să-l scoată de acolo. Mătușa Em, grozav de speriată, deschise chepengul din podea și coborî scara care ducea în gaura mică și întunecoasă. Dorothy reuși, în sfârșit, să-l prindă pe Toto și voi s-o urmeze pe mătușă în pivniță. Când fu la jumătatea drumului, se auzi deodată urletul îngrozitor al vântului și casa se zgudui atât de tare, încât fata își pierdu echilibrul și căzu pe neașteptate pe podea.

Apoi se întâmplă un lucru ciudat.

Casa fu învârtită de câteva ori pe loc, apoi se ridică încet-încet în aer. Dorothy simțea că parcă s-ar fi înălțat cu un balon.

Vânturile potrivnice din miazănoapte și din miazăzi se întâlniseră pe locul unde se afla casa și făcuseră din ea tocmai centrul ciclonului. În mijlocul unui

LIBRIS | We know books

ciclon aerul este de obicei mai liniștit, dar marea presiune a vânturilor ridica mica locuință din ce în ce mai sus, până când ajunse în culmea vârtejului ciclonului. Rămase acolo și fu purtată la depărtare de mulți kilometri, tot așa de ușor cum ai purta un fulg.

Era întuneric și vântul urla groaznic, dar Dorothy se simțea de parcă era plimbată ușurel, călare. După primele învârtituri ale casei și apoi după un moment când aceasta se aplecase nițeluș mai tare, fetița se simțea acum ca și cum ar fi fost clătinată ușor, ca un prunc în leagănul său.

Lui Toto însă nu-i plăcea treaba asta. Alerga dintr-un colț într-altul al odăii, lătrând cu putere. Dorothy, în schimb, ședea foarte cuminte pe podea, așteptând să vadă ce o să se mai întâmple.

Deodată, Toto se apropie de chepengul deschis și alunecă afară. În prima clipă, Dorothy crezu că îl pierduse, dar îndată zări o ureche care răsărea din gaură, pentru că apăsarea puternică a aerului ținea cățelul sus, astfel încât nu putea să cadă. Fata se târî pe brânci până la gaură, îl înșfăcă pe Toto de urechi și-l trase înapoi, în odaie, după care închise chepengul, ca să nu se mai poată întâmpla alt accident.

Ceasuri întregi trecură și, încetul cu încetul, spaima îi pieri, dar se simțea foarte singură și vântul urla atât de cumplit împrejurul ei, că aproape o asurzea. În prima clipă își închipuise că, atunci când va cădea, casa va fi sfărâmată în bucăți; dar, cum orele

LIBRIS | We know books

LIBRIS | We know books

treceau și nu se întâmpla nimic groaznic, Dorothy încetă de a se mai necăji și se hotărî să aștepte cuminte să vadă ce îi va aduce ziua de mâine. Se sui în pat, iar Toto o urmă și se culcă lângă ea.

Cu toate că încăperea se legăna și vântul urla, fata închise ochii și adormi îndată.

LIBRIS | We know books

2 | Sfatul cu altinezii

Dorothy fu deșteptată de o zguduitură atât de puternică încât, dacă nu s-ar fi aflat întinsă pe patul moale, s-ar fi lovit. Așa, însă, pârâitul o făcu să-și țină respirația și-și zise cu uimire: „Ce s-o fi întâmplat?"

Toto își puse nasul lui mic și rece pe obrazul fetiței și scheună înspăimântat. Dorothy privi în jurul ei și-și dădu seama că odaia nu se mai mișca; nu mai era nici întuneric, pentru că razele soarelui intrau pe fereastră și inundau toată încăperea. Sări din pat și, cu Toto încurcându-i-se printre picioare, alergă și deschise ușa.

Privind înainte, fetița scoase un țipăt de uluire și ochii i se măriră din ce în ce mai mult la vederea minunatei priveliști din fața ei.

Ciclonul depusese casa foarte ușurel pe pământ – așa de ușurel cum e în stare s-o facă un ciclon –, în mijlocul unui ținut de o frumusețe fără seamăn. Se aflau în jurul lor pajiști verzi, cu copaci ce purtau fructe bogate și dulci. Flori strălucitoare erau

LIBRIS | We know books
răspândite pretutindeni și păsări cu pene frumos colorate cântau și zburau prin pomi și prin tufișuri. Puțin mai încolo, printre malurile înverzite, curgea un pârâiaș și scotea un murmur de-a dreptul fermecător pentru fetița care trăise atât timp în câmpiile uscate și cenușii.

Stând așa și uitându-se cu luare-aminte la priveliștea din jurul ei, Dorothy observă venind spre ea un grup de oameni atât de ciudați, cum nu mai văzuse până atunci. Nu erau înalți cât oamenii mari, dar nu arătau nici prea mici; de fapt, păreau să fie tot atât de înalți ca și Dorothy, care era o fetiță foarte bine crescută pentru vârsta ei; oricum, arătau, pe cât își putea da ea seama, mult mai bătrâni ca ea.

Erau trei bărbați și o femeie, toți îmbrăcați foarte curios. Purtau pălării rotunde, cu calota înaltă și țuguiată, iar în jurul borului aveau clopoței mici, care sunau melodios la orice mișcare. Pălăriile bărbaților erau albastre; pălăria femeii era albă. Aceasta purta o rochie care cădea în falduri de la umeri în jos, presărată cu mici steluțe scânteietoare ce străluceau în soare ca diamantele. Bărbații erau îmbrăcați în haine albastre, de aceeași culoare ca pălăriile lor, și purtau pantofi frumos lustruiți, cu vârful albastru.

Dorothy se gândi că bărbații trebuie să fie cam tot atât de bătrâni ca unchiul Henry, pentru că doi din ei purtau bărbi, dar femeia era, fără îndoială, mult mai

LBRIS | We know books

